

RIJKE MENSEN ZIJN ANDERS

Wees voorzichtig met wat je wenst, want voor je het weet krijg je het.

Uit: De fabels van Aesopus

Lijst van personages

Annika Schaefer

Duitse politica wier leven in elkaar is gestort nadat is onthuld dat ze heeft gelogen over haar opleiding. Om aan de toorn van haar partijgenoten en haar prestigieuze schoonfamilie te ontkomen, vlucht ze naar de anonimiteit van een vakantiepark aan de Noord-Hollandse kust waar ze als kind met haar grootouders kwam. Berooid en ontgoocheld probeert ze daar tijdens een koude winter te overleven, met zwerfhond Sam als enige metgezel. Maar ook aan dat broze evenwicht komt een einde als ze verwickeld raakt in een moordzaak.

Martin Twisk

Nederlandse politieman, die de moord op een oude joodse vrouw in een Noord-Hollands kustdorp onderzoekt en Annika aanvankelijk als verdachte beschouwt. Uiteindelijk weet hij haar, zwaargewond en getraumatiseerd, te redden uit handen van de drugshandelaar die voor de moord verantwoordelijk blijkt. Martin is gescheiden van Bianca en vader van een zoon, Siem, die hij sinds de scheiding amper meer ziet.

Arend Jan Bank

Martins beste vriend, een bekende society- en media-advocaat in Amsterdam.

Familie Von Schöenberg

Een van de rijkste en meest vooraanstaande families van Duitsland. Zoon Walter is de voormalige verloofde van Annika, zijn zus **Ingrid** is een goede vriendin van haar. Advocaat en vertrouwensman van de familie is de sinistere **Morten Reichmann**.

Proloog

De eerste ochtend rook het onmiskenaar naar Vijand en was hij er met een grote boog omheen gelopen. Dit hoorde hier niet, dat wist hij zeker – zeker niet in de vroege ochtenduren als het nog koel was en de dauw glinsterde. Dat was het enige moment waarop hij zich hier, op de paden vlak achter de bewoonde wereld, durfde te wagen. Vijanden kwamen hier dan niet. Die kwamen pas later, als de zon hoger aan de hemel stond en hij zich, moe van zijn nachtelijke strooptochten, allang op een veiliger plek had teruggetrokken.

De ochtend erna rook het al anders. Meer naar de geuren van het bos eromheen, naar bomen en bladeren en bederf. Maar het rook ook nog steeds naar Vijand. Deze keer maakte hij er een voorzichtige, omtrekkende beweging omheen, uit zijn ooghoeken kijkend of het zich niet zou oprichten en hem achterna zou komen.

Maar er gebeurde niets.

De dag erna lag het er nog steeds, op precies dezelfde plek. De geur van Vijand werd nu overheerst door het gevoel van honger. Want honger had hij, knagende honger. Het had nu al zo lang niet geregend, het bos was dor geworden en voedsel schaars.

Hij aarzelde.

Zou hij...?

Durfde hij...?

Hij naderde het tot op een paar meter – al zijn zintuigen op scherp, voor het geval dat het toch nog opeens tot leven zou komen. Maar er gebeurde niets. Het lag daar maar, een Vijand die op een wonderlijke manier deel was geworden van het bos.

Zijn bos.

Langzaam sloop hij dichterbij. De geur van vlees en bederf werd zo bedwelmend dat hij het water tussen zijn tanden voelde lopen.

Toen kon hij zich niet meer beheersen. Hij begon gretig te knagen.

Annika, zaterdag 14 augustus

Waarom besef je vaak veel te laat wanneer je gelukkig was?

Achteraf, denk ik nu, was het die toen zo vanzelfsprekend lijkende zaterdagmiddag in augustus waarop ik dat had moeten herkennen. Die ik had moeten vasthouden, die ik had moeten beschermen. Waarvan ik had moeten denken: dit, dit is het. Hier ga ik mee verder.

Maar dat dacht ik niet. Ik dacht eigenlijk helemaal niets, liet me maar een beetje meedrijven. Ik ging ervan uit dat het een tijdelijke situatie was, een soort pauze. Ik was daar gewoon per ongeluk beland met die merkwaardige Hollandse politiemans, die zich, god mag weten waarom, eerder dat jaar om mij had bekommerd toen niemand dat meer deed. En met wie ik, toen ik in het voorjaar na weken ziekenhuis nog aan het revalideren was, in bed was beland.

Waarom ook niet, had ik gedacht. Ik was daar in mijn oude leven ook altijd behoorlijk makkelijk in geweest en hij had tenslotte mijn leven gered.

En aan wie ik vervolgens was blijven hangen.

Gewoon – zoals dat soms tussen mensen gebeurt. Omdat we allebei op dat moment geen andere plannen of opties hadden. Omdat het revalidatiecentrum me had laten weten dat er geen medische reden was dat ik daar nog zou blijven. Omdat hij niets van me vroeg, niets van me eiste en er ondertussen wel behoorlijk goed in was om me 's nachts met zijn grote ruwe handen de gigantische puinhoop die ik van mijn leven had gemaakt te doen vergeten.

En Martin had kennelijk ook niemand anders, althans niets van belang. Er belden weleens vrouwenstemmen, soms midden in de nacht. Maar die stoorden me niet. Er was toch niets serieus tussen ons.

En dus was ik *for the time being* in dat afgetrapte vrijgezellenhuis van hem in Alkmaar-Noord gebleven – wachtend tot mijn ziel voldoende geheeld zou zijn om na te kunnen denken over wat ik aan moest met de rest van mijn leven. Wachtend ook tot mijn kapotte handen zo ver genezen zouden zijn dat ze weer enigszins bruikbaar waren.

Nog steeds moest ik slikken wanneer ik aan het eind van de dag mijn handbeschermers uitdeed. Daar waar vroeger gladde handpalmen waren, compleet met hartlijn, hoofdlijn, lotslijn en levenslijn, zat nu een afzichtelijk, hobbelig landschap vol paars-roze littekenweefsel. Volledig herstel was uitgesloten; dat hadden de artsen in het revalidatiecentrum eigenlijk meteen al gezegd. Tot diep in mijn handen waren allerlei pezen en spiertjes doorsneden – zo intens was de doodsangst geweest waarmee ik me tijdens die stormachtige februarinacht aan het roestige prikkeldraad onder aan de duinen had vastgeklampt, in een allerlaatste poging om weg te komen van de drugssmokkelaars die mijn hond zo koelbloedig hadden vermoord. Dat de wonden massaal ontstoken waren geraakt tijdens mijn verblijf op de intensive care, had het er niet beter op gemaakt. En nu moesten de artsen de littekens die zich vormden af en toe weer doorsnijden om ervoor te zorgen dat mijn handen niet zouden vergroeien tot onbruikbare vogelklauwen.

In eerste instantie had ik dan ook niet al te enthousiast gereageerd toen Martin op een avond thuiskwam van zijn werk en me achteloos vertelde dat ‘we’ de komende vakantieweken zouden gaan doorbrengen in het strandhuis van zijn zus. Hij leek het volkomen vanzelfsprekend te vinden dat ik met hem mee zou gaan.

Strand, dacht ik. Hoezo strand?

Maar zoals zo vaak leek hij mijn gedachten te kunnen lezen voordat ik ze uitsprak.

Joh, zei hij, dit is een heel ander strand, wel 15 kilometer zuidelijker. En met deze hitte... Je weet niet hoe lekker het is om daar nu 's nachts aan zee te slapen.

Hij had me aangekeken met die groenblauwe ogen van hem, die me al waren opgevallen toen ik hem de allereerste keer zag achter die balie in een politiebureautje in Noord-Holland. Wat een lelijke vent, had ik toen gedacht. Maar ook: wat een aparte kleur ogen.

En hij had natuurlijk gelijk. De tropische hittegolf die Europa nu al weken in zijn greep hield, was inmiddels diep doorgedrongen in zijn sleetse jaren 70-doorzonwoning aan de Bereklaauw. Alles plakte – de leren bank, het linoleum in de keuken, de vloerbedekking in de kamer, het bed, wijzelf. Slapen lukte nauwelijks meer, het was zelfs te warm om te vrijen. Meer dan de hele dag een beetje lamlendig rondhangen achter de dichte gordijnen deed ik toch niet.

En dus had ik wat spullen gepakt en was meegegaan.

En zo zat ik die augustusmiddag in een gammele, diep in het zand weggezakte houten strandstoel een beetje te niksen. Ik bewonderde mijn teennagels, die rondjes draaiden in het mulle zand. Die ochtend had ik ze voor het eerst gelakt, heel voorzichtig en geconcentreerd, het kwastje vasthoudend tussen mijn vingertoppen. Het voelde als een triomf dat ik dat weer kon. Het potje had ik gevonden in de piepkleine badkamer van ons strandhuisje. De kleur was fluorescerend roze en er zaten gouden glittertjes in – dat kon alleen maar van een kleindochter van Martins zus Sonja zijn.

Het was eb aan het worden, de golven likten lui aan de vloedlijn. Aan de manier waarop de zee glinsterde zag ik dat het tegen vijven liep. De zon was haar dagelijkse afdaling richting de windmolens aan de horizon begonnen en de burens hadden de eerste biertjes

opengetrokken. Hun kinderen badmintonden op het drooggevalen zand. Verderop, bij het vissersdorp waar Sonja woonde, zag het zwart van de zonnebadende en zwemmende mensen, maar hier aan het einde van het plankier, waar de dorpsmensen en ook de familie van haar man al generaties lang hun strandhuisje hadden, was het strand van ons.

We waren hier nu ongeveer twee weken – ik was de tel van de dagen kwijtgeraakt. Er zat een vreemd soort oneindigheid in de tijd, die ik me eigenlijk alleen maar herinnerde van de zomers uit mijn jeugd. Ik lummelde wat, ik las wat – Sonja had heel attent de Duitse bestsellers die huurders in het vakantiehuisje hadden achtergelaten voor mij klaargelegd – en ik ging mee in het ritme van dit primitieve zomergemeenschapje aan zee.

Elke ochtend gingen de mannen in alle vroegte, wanneer het nog koel was, het water in om de netten die ze de avond ervoor hadden gezet te legen. Daarna dronken ze koffie voor hun huisjes, terwijl hun vrouwen het ontbijt klaarmaakten. Martin kroop, koud tot op het bot door het zeewater, altijd weer even terug bij mij in bed om, zoals hij zei, even op te warmen. Daarna was het tijd voor het schoonmaken van de netten, de boodschappen en wat huishoudelijke klusjes tot het zo warm werd dat iedereen beschutting zocht onder parasols of in de huisjes. Aan het eind van de middag, wanneer de zon zakte, kwam iedereen weer naar buiten. Dan maakten de mannen vuur om de vis te roosteren en dekten de vrouwen de geïmproviseerde tafels eromheen.

Tegen de tijd dat de zon als een gloeiende bal in de zee zakte, zat iedereen tevreden aan de koffie en gingen de olielampen aan. Er was geen televisie, geen internet en zelfs geen wifi. De ontvangst hier achter de duinen was zo slecht dat mobiele telefoons alleen in de vloedlijn nog een beetje bereik hadden. Maar ik belde toch nooit en was al die tijd nog niet één keer van het strand weg geweest. Waarom zou ik? Wat had ik daarbuiten, in de buitenwereld, te zoeken?

Onze burens waren vriendelijk tegen me en ik werd als vanzelf-

sprekend opgenomen in hun kringetje. Maar ze vroegen me nooit iets – niets over mijn littekens, niets over wie ik was of wat me overkomen was, niets over mijn verhouding met Mart, zoals ze hem noemden. Waarschijnlijk nam hij elke zomer een ander liefje mee. Maar voor nu hoorde ik bij hem. En dat was genoeg.

‘Ik heb een verrassing voor je,’ zei hij.

Hij zat naast me, zijn gezicht half verscholen onder een verschoten groen petje van een bekend Nederlands biermerk. Ik dacht dat hij sliep.

‘Ik weet het al,’ zei ik loom. ‘We kunnen hier eeuwig blijven.’

‘Nee, dat niet,’ zei hij. ‘Vanaf morgen heeft Sons man vakantie en zitten ze hier zelf met de kleinkinderen.’

‘Jammer,’ zei ik. ‘Oké, nóg een poging: ik krijg een dooie vis.’

Ik zag de lachrimpeltjes onder de klep van zijn pet dieper worden.

‘Dát ook,’ zei hij. ‘Een heel stel, om precies te zijn. Alle baby-makreeltjes zijn vanochtend achtergehouden voor een zekere Annika omdat iedereen weet dat het haar lievelingsmaaltje is.’

‘Mmmm, nu al zin in,’ zei ik. ‘Oké, ik geef het op. Wat krijg ik dan?’

Hij legde zijn hand op mijn arm.

‘We gaan morgen een reisje maken.’

Ik nam een flinke slok van mijn rosé en streelde afwezig de gebruinde vingers van de grote man naast me.

‘Waarheen?’ vroeg ik.

‘Dat is de verrassing.’

‘Klinkt goed,’ zei ik. ‘Alles is goed met jou.’

Hij zweeg, tevreden. We leefden nu al maanden samen, ik kende hem inmiddels wel zo’n beetje. Ik voelde de voldaanheid gewoon uit zijn poriën wasemen.

Ik sloot mijn ogen. De rosé begon te werken. Ergens was ik op-